

FÜZESABONYI

A VÁROS ÖNKORMÁNYZATÁNAK TÁJÉKOZTATÓJA

Szentmihályi Szabó Péter

Érdemes!

1996. október 23-ára

*Két hét szabadság, negyven évi rabság,
két hét szabadság, mely mindent félretesz –
csak magyarnak lenni végre hagyják:
hát érdemes volt, mondjátok, érdemes?
Ki akkor nem élt, most nyugodtan alhat,
de akkor nem hittük, egyszer vége lesz,
megszoktuk már a rémuralmat,
s mondtuk: tankok ellen nem érdemes.
Mikor együtt vonul egy büszke ország,
s az áruló szökéshez rést keres,
a felkelt nép együtt vállalja sorsát,
két hét szabadságért is érdemes!
Tanknál a benzines palack erősebb,
bár szabad földet vér sem szerez,
és csillagnál vörösebb a lőtt seb,
hát érdemes volt, mondjátok, érdemes?
Szegény hősök, negyven éve porladók!
Most gyilkos koszorúz, besúgó éljenez,
s a nép nem tűz ki lyukas lobogót,
pedig tudja, hogy egyszer vége lesz,
hogy érdemes volt! Hogy mindig érdemes!*

Emlékünnepség a Sportcsarnokban 1996. október 23.

**10 órakor: Ünnepi megemlékezés
Balsai István országgyűlési képviselő az MDF elnökségének tagja**

**10.30 órakor: Kulturális műsor az
iskolák közreműködésével**

**11 órakor: Kézilabda villámtorna
(FSC, Egri KC, Mezőkövesd – férfi
FSC, Böcs, Gyöngyösi
Főiskola – női)**

'56-os emlékek

Hamarosan ismét kitehetjük lelkünk ablakaiba, vagy éppen ha úgy tetszik most már a valós ablakokba is a megemlékezés gyertyáit. Mivel ma már elmondhatjuk, hogy többszöri tiltás, tűrés után végre nemzeti ünnepünké vált március 15-e, édes bátyjaként 1956. október 23., a másik nemzeti ünnepünk. Bárhogyan is gondolják még mindig másként egyesek 1956 októberének jelentőségét, nem lehet kétségbe vonni. Ma már egyértelmű az is, hogy 1956-ban Magyarországon forradalom volt, hiába próbálták azt 30 éven keresztül másként beállítani. Sőt bátran állíthatjuk, hogy 1956. vérbefojtott forradalma nélkül nem kerülhetett volna sor a békés 1989-es forradalomra Magyarországon.

A népakarat 1956-ban órák alatt söpört el egy egész rendszert oly könnyedén, mint valami mesebeli óriást. Október 23. délutánján még volt rá remény, hogy hasonlóan 1848-hoz vértelen forradalom legyen Magyarországon. Sajnos nem így lett. Néhány óra múlva már Budapest több részén ropogtak a fegyverek, majd november 4-én a mintegy kétszázszoros szovjet túlerő általános támadást indított Magyarország ellen. A főváros bizonyos kerületeiben még december második felében is volt fegyverdurrogás. Küzdöttek a munkástanácsok. De már megkezdődött a leszámolás is. Kádár szovjet helytartóként a halálos ítéletek többszörösét hagyta jóvá, mint annakidején Haynau! Az álszentség és a bosszúállás lett csaknem 30 évre a rendszer lényege. Ám a forradalom hatása messze túljutott Magyarország határain, csodálatot kelteve az egész világon.

Albert Camus „A magyarok vére” c. írásában a következőképpen vall forradalmunkról: „A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt húsz esztendőben... A magára maradt Európában csak úgy maradhatunk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk, amiért a magyar harcosok életüket adták, és soha sehol – még közvetve sem igazoljuk a gyilkosokat.”

– 1956. negyvenedik évfordulójának közeledtével arra voltam kíváncsi, hogy szűkebb hazánkban, Füzesabonyban mi is történt. Mit is tettek itt a Camus által megfogalmazott „szabadságért és igazságért”.

A teljesség igénye nélkül szólaltattam meg két tevékeny résztvevőjét és alakítóját a helyi ügyeknek, akik nélkül bátran állíthatom: itt és a környéken elszabadulhatott volna a pokol, amennyiben engedik annak a néhány hősködőnek az önbíráskodást és még inkább a kilátástalan fegyveres ellenállást a már említett sokszoros túlerővel szemben. És ha ezek az emberek akkor tudatosan, vagy akár ösztönösen nem olyan megfontoltak, előrelátók – talán a megtorlás is jóval szörnyűbb lett volna. Így mindössze néhány alapos verés – néhányan bele is rokkantak –, kisebb börtönbüntetés, internálás, évekig tartó házi őrizet, rendőri felügyelet lett a „jutalma” a forradalom helyi főszereplőinek.

Koppány Károly, aki abban az időben a Járási Szövetkezeti Központban dolgozott és egyike a forradalom előbb említett tevékeny résztvevőinek a következőképpen vall ezekről az időkről:

– 1956 tavaszán a SZÖVOSZ elnöke Vass Zoltán Füzesabonyba látogatott. Feltűnt, hogy beszédében már erősen bírálta a rendszert. A sztálini korszakot embertelennek nevezte és a szocializmus megreformálását sürgette. Sok vezetőt hozzá nem értőnek nevezett. Ez a beszéd már jelzésértékű volt. A Magyar Írószövetség fellépése, nyilatkozatai a rendszerrel szemben, volt a következő figyelmeztetés, hogy itt beindult valami. A Szabad Európa rádióból lehetett hallani az első híreket a pesti diáktüntetésekről, de ekkor Füzesabonyban még nyugalom volt. Az első megmozdulás, tüntetés a forradalom mellett október 25-én a vasútállomás előtti térről indult. A menetben, annak élén a katonai kiegészítő parancsnokság tisztjei nemzeti színű zászlót lobogtatva vonultak a község házára, ahol a már korábban megválasztott Füzesabonyi Forradalmi Bizottság elnöke Gál János és titkára Fecske László üdvözölte őket.

Október 26-ára voltak a járás községeiből a Forradalmi Bizottságok vezetői összehíva a füzesabonyi kultúrházba. Korábban már a helyi Forradalmi Bizottság vezetői közölték velem, hogy engem fognak javasolni – ismervén személyemet és múltamat – a Járási Forradalmi Bizottság elnökének, amennyiben azt elvállalom. Miután igent mondtam, a gyűlésen egy rövid bemutatkozás – aminek a lényege az volt, hogy soha nem voltam kommunista – és egy-két ajánlás után simán megválasztottak a zsúfolásig megtelt kultúrházban.

A gyűlés után a Járási Tanács épületébe mentünk, ahol dr. Komári András titkár elkészítette a volt vezetők felmondását a Forradalmi Bizottság döntésének értelmében. Kelemen, a volt elnök ezt tudomásul vette és még a fegyverét is át akarta adni nekem, de én közöltem vele, hogy az a diktatúra eszköze és vigye oda ahonnan kapta.

Időközben a rendőrség vezetői eltűntek a helyükről, nagy részük még a környékről is, s az állományon belül civakodás volt a vezetés megszerzéséért. A helyi Forradalmi Bizottságtól kikértem Sziklait, aki akkor ott dolgozott gazdasági vonalon és hajlandóságot mutatott a vezetői poszt betöltésére. Gyakorlata volt benne, hisz korábban – 1945 előtt – már volt rendőr.

Ezalatt a néhány hét alatt, amíg betöltöttem az elnöki tisztelet, igyekeztem minden önkényeskedést a területen megakadályozni. Egyet leszámítva nem is nagyon történt kísérlet törvénytelenésre. Az az egy pedig a szihalmi tanácselnök esete volt – aki Mezőtárkányban bujkált –, Onnét akarta néhány nemzetőr elvinni népi tüntetésre, Szihalomra. Ezt megakadályoztam mondván, hogy bírósági döntés szükséges esetleges bűnösség megállapítására és akik megválasztották valószínűleg nem helyeselnék a bíráskodás ezen módját mint ahogyan én sem.

Az orosz páncélosok Pest felé vonulásakor, de még inkább Nagy Imre híres rádió beszéde után befejezettnek tekintetem beosztásom gyakorlását. Közben a volt vezetők is visszamerészkedtek. Egy ideig még közösen irányítottuk a járás dolgait, mígnem közölték velem, hogy már nincs rám szükség.

1957. márciusában tartóztattak le, miután a helyi hatalom is újjászerveződött. Olyan fogdába löktek be, ahol alig volt hely, a földön eszméletlenül – félholtra vert – fekvő emberektől. Volt ott olyan ismerősöm, akit nem ismertem fel, mert annyira eltorzult.

A hat hónapi internálást, amit büntetésként kaptam egészségügyi állapotom miatt – aminek megállapításában Stein doktor szerepe vitathatatlan – elengedték, illetve házi őrizetre változtatták.

Persze ezzel a néhány hónappal még nem volt vége a megpróbáltatásoknak. Éveken keresztül rendszeresen jelentkezni kellett a rendőrségen, sehová nem mehettem. Több mint két évig minden megkezdett munkahelyen utólért a hatalom bosszúja és mindig kirúgtak, vagy éppen fel sem vettek.

Sziklai János abban az időben magángazdaként művelte tulajdonát és tanácstagként – miután olyan terület gazdája volt... – szinte az egész lakosságot ismerte. Helytörténeti kutatásai, munkája révén ma is aktív és ismert személyiség a településen, csakúgy mint az előtte szóló Koppány Károly. Sziklai János a következőképpen emlékszik 1956. eseményeire:

– 1956. elején, de még októberben is a lakosság körében semmiféle nyugtalanság, veszélyérzet nem volt. Az idegeskedés először furcsa módon a hatalmon belül kezdődött. Ez igazolódott helyi szinten is, amikor már októberben a Miskolc–Diósgyőri események hatására, na és a Szabad Európa rádió hírei alapján (a Kossuth eltagadta az igazságot) a Járási Tanács és a pártbizottság képviselői megkerestek néhányunkat – többek között Gál Jánost, aki akkor a Kisgazda Párt helyi titkára volt – mégpedig azért, hogy helyi zavargások esetére a segítségünket kérjék. Erre ígéretet kaptak tőlünk. 25-én este a Pártbizottság, a rendőrség és a kiegészítő parancsnokság emberei leverték a homlokzatokról és minden fellelhető helyről a vörös csillagot. Gondolom félelmükben netán, hogy tompítsák az akkor már levegőben érződő feszültséget. Sőt a rendőrség emberei némi lakossági segítséggel ledöntötték a „ruszki” szobrot.

A hírek ekkor már jöttek-mentek főleg a Miskolcra, Diósgyőrbe bejárók (ott dolgozók) révén. Ott akkor már akasztottak is ávosokat. Bányászok érkeztek két teherautóval. Ide-oda furikáztak a faluban híreket átadva, ami természetesen dop-pingolta az embereket. Mint később kiderült, fényes nappal bementek a rendőrségre a kapitányt keresvén, s azt saját szobájában jól helybenhagyták. Ezután a rendőrségről – főleg a vezetők – menekültek amerre láttak.

26-án 8 óra körül a kiegészítő parancsnokság Novák nevű parancsnoka a MUSKÁTLI Vendéglőben kezd csapatot szervezni a helyi hatalomátvételre. Fegyvert ígér nekik és sikerül is 15–20 embert magával vinni, a Baross úton vonulva

a parancsnokság felé. Útközben csatlakozik még hozzájuk úgy 10–20 ember, majd ez a felfegyverzett félig idegen (sok átutazó volt közöttük, akik a vendéglőben mulatták idejüket) kissé spicces banda a Novák vezetésével a község háza elé vonult, ahol ekkor már zárt ajtókat talált, mivel a régi vezetők elmenekültek. Az ajtókat én zárattam be, miután estére falugyűlést hívtunk össze. Ez volt az a segítség, amiről korábban már beszéltem. Miközben ők tanakodtak, hogy most mit is csináljanak, megérkezett Gál János, aki tekintélyével, ismeretségével rövidesen átvette az irányítást. És akit az esti gyűlésen meg is választottak a helyi Forradalmi Bizottság elnökévé.

Ezzel annak a szedett-vedett társaságnak ki is volt húzva a méregfoga. Egyébként ezeknek az embereknek a nagy része nem akart ott semmiféle bosszút állni a kommunistákon. Mindössze fegyvert akasztottak a nyakukba. Volt aki heccből a fiatalság hevében vagy éppen azért mert egy kicsit részeg volt. Szóval nagy részük virtuskodásnak tekintette. Ezt a virtust sikerült nekünk – később nekem, mint a rendőrség vezetőjének is – szabályozott mederbe terelni, pedig voltak olyan emberek, akik folyton támadni, löni akartak. Természetesen az oroszokra. Sikerült a kész öngyilkosságtól visszatarítani őket, s így a falu épségét is megkímélni. Ezeket az embereket sajnos később internálták, főleg azért, mert nem tudták tartani a szájukat, hencegtek a dolgaikkal, s úton-útfélen hirdették kommunista-ellenességüket.

Amit előre láttunk jónéhányan, be is következett. Magyarországot nem engedték kiszakadni a szovjet érdekszférából. Karácsonykor már az újjászerveződő hatalom ide is elküldte pufajkásait, és tavasszal megkezdődött a megtorlás. Bíróság nélküli ítéletek tucatjai vártak a résztvevőkre. Szerencsémnek, vagy ki tudja minek köszönhetően néhány hónap börtönnel megúsztam a dolgot, ám hosszú éveken keresztül – míg be nem léptem a tsz-be – a zaklatásoknak nem ért vége.

– 1956 decemberének egyik nyirkos, ködös, füsttől terhelt reggelén két huszoneves – mint később kiderült pesti műegyetemista – fiatal téblábolt a füzesabonyi állomás csarnokában. A sztrájkoló, vagy még a gyáraikat mindig védő munkástanácsok számára próbáltak élelmet szerezni. Ekkor a forradalmat már leverték, s az éhínség Pesten kezdett kritikussá válni. A fiatalokat jó sorsuk rövidesen a helyi Forradalmi Bizottság egyik tagjával hozta össze, aki miután meggyőződött arról, hogy nem szélhámosokról van szó, megszervezte az élelmiszergyűjtést a faluban. A megbeszélte időpontra annyi élelem gyűlt össze, hogy két teherautóra is alig fért fel. 13 disznót vágtak le, 20–30 asszony kopasztotta a csirkéket, lencse, bab, sajt, liszt zsákostól gyűlt össze. Olyan volt az egész, mint egy óriási lagzi, vagy búcsú. És mindez önként, ingyen történt.

Ez a történet mindennél jobban mutatja, hogy Füzesabony lakossága mennyire átértékelte a még ellenálló, ismeretlen, de mégsem idegen pesti munkások szorongatott, kilátástalan helyzetét, 1956. jelentőségét.

Államalapításunk ünnepén

Városunkban nagyszabású rendezvénysorozattal emlékeztek meg a millicentenáriumi év kiemelkedő eseményéről, államalapításunk ünnepéről augusztus 19-én.

Református és római katolikus Ökumenikus Istentisztelettel kezdődött a megemlékezés. Gubala Róbert esperes úr a Szent király példáján keresztül világított rá az egység, az összefogás szükségességére, a keresztény szemlélet és eszmeiség jelentőségére, fontosságára – az élet minden területén.

Maradandó pillanata volt a rendezvénynek a díszkút felavatása, ahol dr. Surján László a KDNP parlamenti képviselője, az Antall-kormány volt minisztere mondott ünnepi beszédet. Méltatta azt a bölcs döntést, mely e kút felavatását eredményezte erre az évfordulóra

– maradandót állítva az utókor számára. Igaz, hogy honfoglalásunk 895-ben már befejeződött, de egy száz évvel ezelőtti „kegyes” történelemhamisítás eredménye az 1996-os millicentenáriumi ünnepségsorozat.

„Ez a kút a mozgás és az ál-

landóság harmóniája, mely akár életünk jelképe is lehet. Biztonságra és reményre emlékeztet, amire napjainkban nagy szükség van. A mai Magyarországon vajon ki mondhatja el magáról, hogy a létbiztonság adva van számára!? Sem a nyugdíjas, sem a gyermekét nevelő, sem az állásban lévő, sem a munkanélküli nem lehet biztos a holnapjában. Ezért a jelenlegi kormányt nagy felelősség terheli. Másképp kellene javainkat elosztani. Olyan tulajdonreform folyik most az országban, mint Szent István királyunk óta soha és nem mondhatjuk el róla, hogy tisztességesen történik.

Át kell alakítani ezt az országot, mint ahogyan tették ezt eleink Szent István és a reformkor idején. Ha ez nem úgy sikerül, ahogy az ország lakosságának döntő többsége elvárja, úgy bizony a most még hamu alatt izzó parázs könnyen lángrobbanhat...” – mondta többek között Surján László.

Azzal a gondolatával, hogy történelmünk nemcsak 1100 évre néz vissza, nagy igazságot kezdett feszegetni a szónok. Ugyanis vannak dolgok amiről az elmúlt évtizedekben nem nagyon beszéltek. A magyarság valós eredetéről, származásáról, ősi kultúrákról van szó.

A pszichoanalízis nagy mestere Freud, azt mondaná a vizsgálójába tévedő magyar népnek: uram Ön súlyos kisebbségi komplexusban szenved. És a terápia így kezdődne: beszéljen a gyerekkoráról. Az elmúlt hatezer évről. Igen! Hatezer éves nép vagyunk... és ezt fennen hirdetjük. Már épp ideje volt észrevenni, hogy vereségeinket nem ünnepelni, győzelmeinket pedig nem gyászolni kell, mert az a nemzet elveszik, mely ezt teszi. Meg kell értetni mindenkivel, hogy a hazaszeretet, a magyarságtudat nem politikai program függvénye, hanem mindenki számára kötelező érzés. Emellett még lehet bárki kozmopolita is.

Fel kell nyitni a nemzet szemét, hogy meglássa Istenét és hőseit. Hogy megértse, miért ajánlotta Szent István Mária kegyelmébe az országot, – hogy miért Mária országa Magyarország – s hogy a Szent koronán miért van ott Jézus király, s miért kell ott lennie ismét Máriának, a Világ Királynőjének.

Ha megismeri a nép igaz történetét, s lelkébe visszafogadja igaz mítoszait, akkor képes lesz arra, hogy megértse milyen stratégiát kell követnie jelenlegi bajaink elhárítására. És ebben a gondolkodó, felelős értelmiség szerepe nem kicsi...

Nem kell szégyenkezni sem a múltunk, sem a jelenünk miatt. Büszkék lehetünk arra, hogy magyarok vagyunk. Hibáinkat, pedig még mindig jóvátehetjük.

Legkésőbb 2000-ig. Mert az nagy ünnep lesz. A Magyar Királyság egyezer évének ünnepe.

Farkas István

A Millecentenáriumi jegyében

Füzesabony Nyugdíjasainak Érdekvédelmi Egyesülete megalakulásától kezdve alapvető feladatának tartotta és programjaiban is szerepeltette a közösséghez tartozás és összefogás erősítését. Noha az Egyesület elsősorban a Füzesabonyban élő nyugdíjas és időskorú lakosság közössége, elevenen él közöttünk a Heves megyei egyesületekhez és az ország többi nyugdíjas közösségeihez tartozás gondolata. Az egész nemzethez való tartozás, kötődés ápolását már nehezebb felszínen tartani, mert sok idős sorstársunk érzi azt, hogy az ország irányításáért felelős politikai tényezők cserbenhagyták a nyugdíjas nemzedéket.

Mindezek ellensúlyozására egyesületünk úgy tervezte meg éves programját, hogy a honfoglalás ezeregyesztázéves évfordulóján a nemzeti öntudat az összmagyarsággal való egygütttartozás legyen a legfőbb célkitűzésünk.

Az előző években már jártunk a Székelyföldön, a Felvidéken Krasznahorkán és Rozsnyón, s azt tapasztaltuk, hogy az ott élő magyarok is hozzánk tartozónak érzik magukat, s talán még nálunk is jobban kifejezésre juttatják azt, hogy a magyar nemzethez tartoznak.

Ezek a tapasztalatok is erőt adtak nekünk ahhoz, hogy ebben az évben a történelmi múltunk emlékeinek egy-egy darabját megismerjük, s a közös szórakozást a hazafiúi érzés megszilárdításának a szolgálatába állítsuk.

Ebben az évben régi vágya teljesült tagságunknak: ellátogattunk az Országházba, amely nemcsak mint a törvényhozás háza bír jelentőséggel, hanem nagybecsű műemléke mindannyiunknak.

Az ülésterem padjaiban helyet foglalva nemcsak a régmúlt emlékei, a történelemből tanultak elevenedtek fel gondolatainkban, hanem az a kétely is: akik ma ezeket a padokat elfoglalják, valóban szívükön viselik-e az ország gondját, méltóak-e azokhoz a nagy politikusokhoz, akik saját érdekeiket is félretették, ha a haza sorsán kellett munkázkodniuk?

A mai politikai csatározásokat figyelve, inkább az ellenkezőjéről vagyunk meggyőződve.

Ópusztaszeren a Nemzeti Park meglátogatása egy autóbusszos kirándulás keretében valóságosan tükrözte ezeréges múltunk szellemiségét. A hosszú utazás fáradalmait szinte egy csapásra elfedte velünk a hely szépsége, a hatalmas térség és a történelmi múltat idéző Feszty Kőrkep látványa.

Szinte nem tudunk a látvánnyal betelni, nemcsak a monumentális alkotás hatására, hanem ahogy mindez a látogató elé tárul.

Sokan fogalmazták meg társaink közül: úgy éreztük, mint ha részesei lennénk annak a mozgalmas eseménynek: a magyarok bejövételének a Latorca völgyében.

Valóban igaz az a gondolat: ezt minden magyar embernek látnia kellene legalább egyszer életében, s nem túlzás az a megállapítás, hogy Ópusztaszer nemzeti zárandokhely legyen.

Egyesületünk tagjai nemcsak a történelmi helyekre szervezett kirándulásokkal, hanem ténylegesen is ünnepelni kívánta a honfoglalás évfordulóját. Énekkarunk lelkesen gyakorolta azokat a kedves dalokat, amelyeket a könyvtár atriumában rendezett dalos ünnepségen, majd augusztus 19-én a városi ünnepségen is előadtak. Boldogok voltunk, hogy az időjárás viszontagságaival dacoló közönség vastapsal jutalmazta, s az ismertebb dalokat együtt dúdolta a színpadon szereplőkkel.

Összességében elmondhatjuk, hogy az idősebb nemzedékből nem fogyott el – a napi gondok ellenére – a nemzet, a nagyobb közösség iránti összetartó érzés, s reméljük, hogy az Egyesület további életében is meghatározó tényező lesz a haza iránti szeretet.

Füzesabony, 1996. október

Guti Zoltán
elnök

Jótekonysági bál a Széchenyiben

1996. szeptember 21-én, szombaton Jótekonysági bált tartottunk a Széchenyi István Általános Iskolában.

Öt évvel ezelőtt ezen a napon vette fel intézményünk a „legnagyobb magyar” nevet. Az évforduló alkalmából 5 napos rendezvénysorozatot tartottunk a diákjaink körében, és ennek záróakordjaként került sor a bál megtartására.

Nagy készülődés előzte meg, hisz tanulóink, pedagógusaink lelkesen dekorálták, rendezték a tornatermet és lázasan készülődtek vendégeink fogadására. 160-an tisztelték meg rendezvényünket.

Az alpolgármester úr nyitó szavai után az intézmény vezetője köszöntötte a megjelenteket.

Majd az iskola volt és jelenlegi tanulói színes, változatos műsorral kedveskedtek a résztvevőknek. Verset mondtak, zenéltek, táncoltak. A bált az Agraria táncklub táncosai nyitották meg.

A finom étkekről a konyhai dolgozók gondoskodtak. Remek hangulatban szórakoztunk. A zenekar nosztalgia zenéjére roptuk a táncot.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik a bál megtartásához támogatást nyújtottak és a vállalkozóknak, akik értékes tumbolatárgyakat adományoztak.

Köszönet azoknak is, akik az iskola számlájára fizettek be összegeket.

A bevételekből oktatási eszközöket szeretnénk vásárolni, ezzel is emelni kívánjuk az oktatásunk színvonalát, hogy fokozatosan meg tudjunk felelni a kor követelményeinek.

Szovlár Jánosné
igazgató
iskolaszék

Köszönjük a Jótekonysági bálhoz és a tombolához nyújtott támogatást:

– Hubertus van Bokhoven – Csathó és Társa Kft. Eger
– Erdélyi Imre és neje – Gajdos Zoltánné – Gázsó hús
– Gál Virágszalón – Gedáné Tregova Agota – Hóbortos Galéria – Horváthné Kalo Rozália – Ipacs József – Juhász László – Karkus János – Kállai Pékség – Kriston Miklósné – Művelődési Központ – Molnár Dezső – Pelikán Gyógyszertár, Kotánné Orsó Erzsébet – Radics József – Ramovill Center, Józsa Ferencné – Szabó Tibor – Szabó Zoltán – Szakáll Kálmánné – Szegediné Antal Éva – dr. Szűcs Attila – T & T Szőnyegáruház – Tornyos Kereskedőház – T & F Kft. – Túróczi János – Vass Ernő – Vízmű Vállalat – dr. Weisz Zoltán